

GOMBALOVAS

SENKI ORSZÁGA

A pusztítás örült istene tombol,
sárkánya süvölt a fejünk felett,
tébolyult dühétől reng alatt a föld,
elhaló könnyekkel sirat meg minket az ég.

Fedezékben reszket a század,
várja, a sors mit itél,
ágyúszótól néma már a kiáltás,
effemetnének a szürke rögök.

Elhal a becsapó gránátnak döreje,
ám a kegyetlen égi még lesben áll,
mit tervelt, veszni nem hagyja,
nem számít, bármi az ár.

Szemközt szuronyoknak erdeje serken,
kelnek az árkokba elvetett emberi lelkek,
termése lakkozott fa, azon penge,
háború földje meg csak ezt teremje.

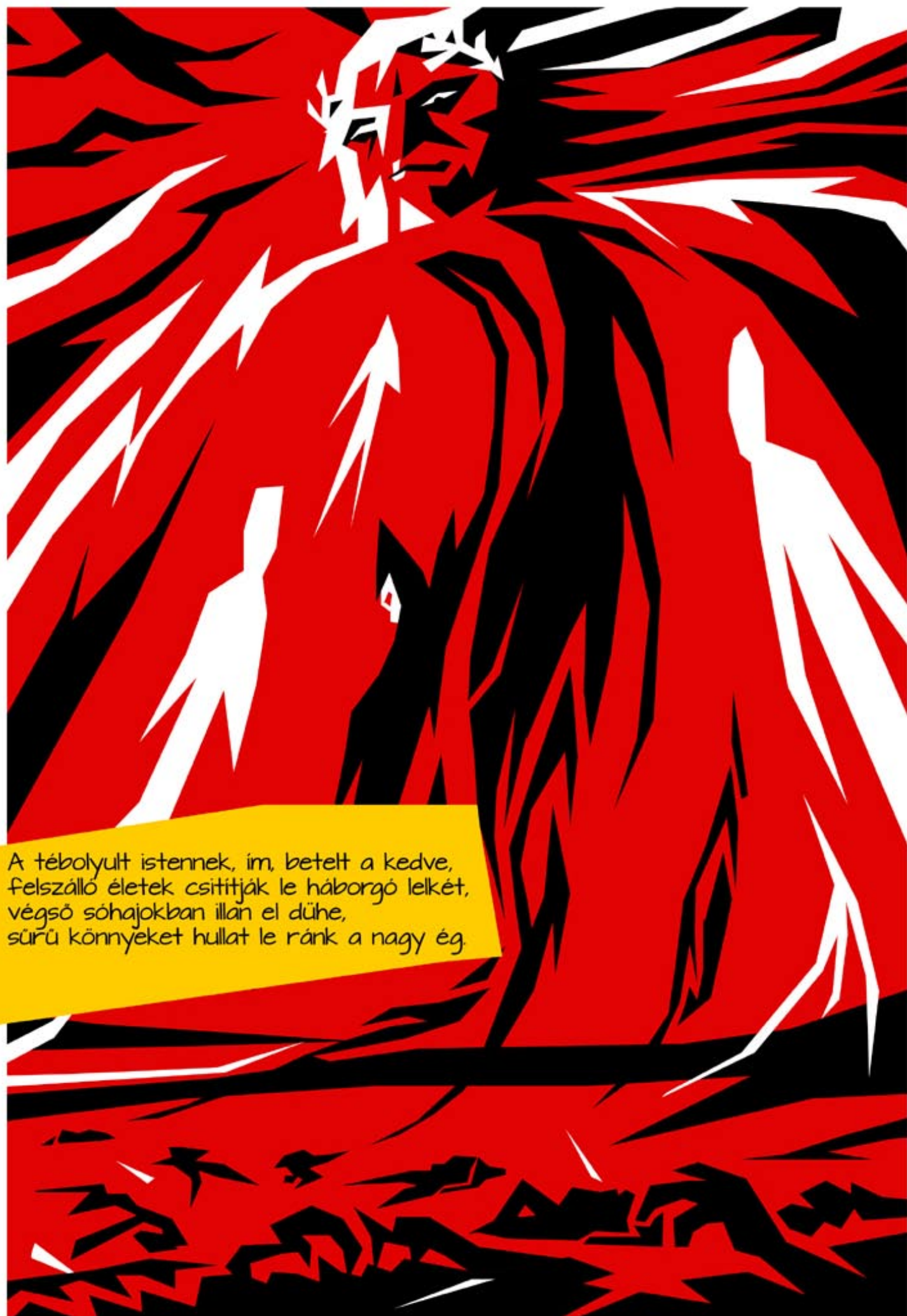

Egyszínű sorokat terel a halál,
elszántan kiált az engedelmes nyáj,
szögesdrót vagy kráter lán nem akadály,
lendíti pásztorá a fekete kaszát.

Géppuskaszóra vész a sok élet,
mindenki gyilkol, teszi, hogy éljen,
vért iszik ismét a senkinék földje,
pusztaság, mégis ezrek vesznek érte.

A tébolyult istennek, im, betelt a kedve,
felszálló életek csitítják le háborgó lelkét,
végső sóhajokban illan el dühe,
sűrű könnyeket hullat le ránk a nagy ég.